

Sygn. akt: XII C 1716/17

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Pijańska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Kinga Cieślik

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2018 roku w Poznaniu

sprawy z powództwa: **E. M. i N. B.**

przeciwko **A.-B. P.**

o zapłatę

- 1. Zasądza od pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę 70 000 (siedemdziesiąt tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 lutego 2017 roku do dnia zapłaty.**
- 2. Zasądza od pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę 2 500 (dwa tysiące pięćset) EUR wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 lutego 2017 roku do dnia zapłaty.**
- 3. Kosztami procesu w całości obciąża pozwaną i na tej zasadzie zasądza od pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę 12 166 (dwanaście tysięcy sto sześćdziesiąt sześć) złotych.**

SSO Ewa Pijańska

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 1 sierpnia 2017 roku powodowie E. M. i N. B. wniesli o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzeczenie, że pozwana A.-B. P. ma zapłacić na rzecz powodów solidarnie w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaty kwotę 70.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 lutego 2017 r. do dnia zapłaty; kwotę 2.500 euro wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 lutego 2017 r. do dnia zapłaty oraz że pozwana ma zapłacić na rzecz powodów solidarnie koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwotę 34 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictw.

Ponadto, w razie skutecznego wniesienia przez nią sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, jak również w przypadku skierowania sprawy do postępowania zwykłego powodowie wniesli o zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwoty 70.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 lutego 2017 r. do dnia zapłaty; kwoty 2.500 euro wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 lutego 2017 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów solidarnie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 34 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictw.(k. 1-13 akt).

W uzasadnieniu wskazali, że powodowie w dniu 30 września 2015 r. udzielili pozwanej w związku z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą pożyczki na kwotę 70.000 zł oraz 2.500 euro, przekazując umówione kwoty na rachunek bankowy pozwanej. Pożyczki zostały udzielone pozwanej w celu doprowadzenia przez pozwaną i jej męża do wyodrębnienia lokalu obejmującego całe 4 piętro kamienicy przy ul. (...) w P. oraz przeniesienia prawa własności tego lokalu na rzecz pozwanej. Następnie pozwana,

w ramach prowadzonej działalności gospodarczej miała wyremontować lokal, podzielić go na mniejsze lokale oraz sprzedać je z zyskiem. Strony miały zawrzeć na piśmie kompleksową umowę regulującą całokształt relacji stron związanych z planowym przedsięwzięciem, w tym spłatę udzielonych pozwanej przez powodów pożyczek w kwotach 120.000 zł, 70.000 zł oraz 2.500 euro. Do zawarcia rzeczony umowy regulującej całokształt przedsięwzięcia nie doszło i pismem z dnia 30 listopada 2016 r. powodowie wypowiedzieli pozwanej udzieloną pożyczkę. Pożyczka powinna być zwrócona do dnia 3 lutego 2017 r. Na przełomie maja i czerwca 2017 r. strony prowadziły rozmowy ugodowe, ale nie osiągnęły w tym zakresie porozumienia. Powodowie nie wyrazili zgody na wszczęcie mediacji. (k. 1-13 akt).

Postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie o sygn. akt XII Nc 251/17 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający żądanie pozwu. (k. 96 akt).

Pismem z dnia 26 września 2017 r. pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powodów zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

W uzasadnieniu wskazała, że nie zaprzecza temu, że powodowie przekazali kwotę 70.000 zł i 2.500 euro na jej rachunek bankowy. Stwierdziła, że pożyczka została udzielona pozwanej na takich samych warunkach, jak poprzednia, potwierdzona umową z dnia 28 sierpnia 2015 r., co do oprocentowania rocznego zwrotu pożyczki 4%. Obie pożyczki przeznaczone były na zakup powierzchni poddasza budynku przy ul. (...) za kwotę 650.000 zł. Do zakupu nie doszło, gdyż powodowie nie dysponowali wystarczającym kapitałem. Pozwana wskazała, że umowa pożyczki nie została skutecznie wypowiedziana, gdyż pismo z dnia 30 listopada 2017 r. było wezwaniem do zapłaty sporządzonym przez pełnomocnika nie dysponującym pełnomocnictwem materialnoprawnym do dokonania tej czynności. (k. 124-127 akt).

Do czasu wydania wyroku strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie, z tym, że pozwana zakwestionowała, aby w niniejszej sprawie strony zawarły umowę pożyczki.

W jej ocenie sporne kwoty zostały przekazane bez umowy oraz skoro nie doszło do zawarcia umowy o współpracy, strony wspólnie ponoszą za to odpowiedzialność. (k. 311 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana A.-B. P., prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) posiadała (...) udziałów w prawie własności nieruchomości położonej w P. przy ul. (...), zabudowanej kamienicą. Działalność gospodarcza pozwanej koncentrowała się na kupnie i sprzedaży nieruchomości na własny rachunek.

Spółka (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., której jedynym udziałowcem jest mąż pozwanej - C. P., posiadała (...) udziałów w prawie własności powyższej nieruchomości.

Powodowie E. M. oraz N. B. prowadzili z mężem pozwanej C. P. negocjacje odnośnie planowanego przez nich przedsięwzięcia polegającego na przeniesieniu prawa własności części powyżej nieruchomości obejmującej jej

4 kondygnację przez spółkę (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. na pozwaną w stanie wolnym od jakichkolwiek obciążeń, wyremontowaniu, dokonaniu podziału wyremontowanej powierzchni na lokale mieszkalne oraz sprzedaży tak przygotowanych lokali na wolnym rynku.

dowód: wydruk z (...) dotyczący działalności gospodarczej pozwanej (k. 75–76 akt), odpis z KRS spółki (...) Sp. z o.o. (k. 77-83 akt), odpis z księgi wieczystej nr (...) (k. 37-52 akt), zeznania świadka C. P. (k. 307-309 akt), zeznania powódki (k. 309-301 akt), zeznania powoda (k. 310-311 akt).

Powodowie byli zainteresowani, aby sfinansować to przedsięwzięcie.

Szacowane przez pozwanego koszty inwestycji wynosiły 360.000 zł na spłatę hipoteki oraz 140.000 zł na remont środkowej części ostatniej kondygnacji.

Powódka w tym celu starała się o przyznanie kredytu w kwocie 650.000 zł, przy udziale własnym w kwocie 160.000 zł. Wobec negatywnego stanowiska banku, powodowie zaproponowali, że będą partycypować w inwestycji do poziomu posiadanych wolnych środków tj. do kwoty ok. 200.000 zł. C. P. zapewniał powodów, że realizacja inwestycji jest nadal możliwa poprzez rozłożenie prac remontowych w dłuższym okresie czasu oraz zapewniał, że posiada środki finansowe, które może przeznaczyć na realizację rzeczonyj inwestycji.

Zasady współpracy stron oraz męża pozwanej miała określić kompleksowa umowa o współpracy.

W dniu 24 sierpnia 2015 r. C. P. przesłał powodowi projekt umowy o współpracy, zgodnie z którym powodowie mieli partycypować w inwestycji do kwoty 205.000 zł oraz że mąż pozwanej miał ponosić pełną odpowiedzialność za jej realizację. Powodowie mieli także otrzymać zysk w kwocie 100.000 zł. Zabezpieczeniem wykonania umowy miał być weksel in blanco wystawiony przez C. P. na kwotę 305.000 zł. Na zaproponowaną formę zabezpieczenia powodowie nie wyrazili zgody.

W dniu 28 sierpnia 2015 r. powodowie zawarli z pozwaną umowę pożyczki na mocy której przelali na jej rzecz kwotę 120.000 zł. Strony postanowiły, że pozwana przeznaczy pożyczkę na zakup tytułu własności do nieruchomości obejmującej całą 4 kondygnację w budynku przy ul. (...) w P. o powierzchni około 297m².

W punkcie 4 umowy pożyczki strony uzgodniły, że w terminie 7 dni od daty jej zawarcia pożyczka zostanie spłacona bądź też niniejsza umowa pożyczki zostanie zastąpiona nową umową pożyczki.

Umowa została poręczona przez C. P..

dowód: umowa pożyczki z dnia 28 sierpnia 2015 r. (k. 72 akt), potwierdzenie przelewu na kwotę 120.000 zł (k. 73 akt).

Negocjacje co do postanowień umowy o współpracy trwały nadal, zaś mąż pozwanej nalegał na jak najszybsze przelanie dalszych środków finansowych przez powodów. C. P. zapewnił powodów, że strony podpiszą satysfakcjonującą umowę w zakresie ustalenia szczegółowych warunków spłaty pożyczki i innych kwestii związanych z realizacją inwestycji.

Wobec powyższego w dniu 30 września 2015 r. powód N. B., w związku z zamierzonym przedsięwzięciem, przelał na wskazany przez C. P. rachunek bankowy pozwanej kwotę 70.000 zł oraz kwotę 2.500 euro. Środki te stanowiły własność powodów.

Pozwana wiedziała o powyższych uzgodnieniach i aprobowała je, o czym wiedzieli powodowie.

Środki uzyskane od powodów przeznaczono na spłatę hipoteki obciążającej nieruchomość. Planowana inwestycja nie doszła do skutku.

Umowa o współpracy nie została przez strony zawarta z uwagi na to, że strony oraz mąż pozwanej nie uzgodnili wszystkich postanowień, które były przedmiotem negocjacji.

Mąż pozwanej po dokonaniu przelewów unikał kontaktu z powodami.

dowód: korespondencja mailowa powoda oraz C. P. (k. 24-25 akt), tłumaczenie wiadomości e-mail z dnia 24 sierpnia 2015 r. wraz z projektem umowy o współpracy (k. 193-196 akt), tłumaczenie

wiadomości e-mail z dnia 26 października 2015 r. (k. 198-199 akt), przelewy z dnia 20 września 2015 r. (k. 20-21 akt), częściowo zeznania świadka C. P. (k. 307-309 akt), zeznania powódki (k. 309-301 akt), zeznania powoda (k. 310-311 akt).

Pismem z dnia 3 października 2016 r. powodowie zwrócili się do pozwanej o wyjaśnienia co do spłaty pożyczki.

Pożyczka w kwocie 120.000 zł została przez pozwaną częściowo spłacona.

Pismem z dnia 30 listopada 2016 r. powodowie wezwali pozwaną do zapłaty kwoty 350.000 zł, obejmującą m.in. kwotę 70.000 zł. i kwotę 2.500 euro wraz z odsetkami za opóźnienie, kwotę 72.007,84 zł dochodzoną następnie w osobnym postępowaniu przed Sądem Rejonowym P. (...)w P. (stanowiącą niespłaconą przez pozwaną część pożyczki z kwoty 120.000 zł) wraz z odsetkami za opóźnienie.

Przesyłka nie została przez pozwaną odebrana w terminie. Awizowanie przesyłki miało miejsce w dniu 1 i 6 grudnia 2016 r.

W dniu 26 lipca 2017 r. E. M. oraz N. B. złożyli przeciwko A.-B. P. oraz C. P. pozew do Sądu Rejonowego P. (...)

w P. domagając się od nich zasądzenia na ich rzecz kwoty 72.007,94 zł tytułem zwrotu pożyczki zawartej w dniu 28 sierpnia 2015 r.

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2018 r. Sąd Rejonowy P. (...)w P. w sprawie o sygnaturze akt I C (...) wydał wyrok, w którym zasądził od A.-B. P. oraz C. P. na rzecz E. M. oraz N. B. kwotę 72.007,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty.

Pozwana nie zwróciła powodom dochodzonych niniejszym postępowaniem kwot.

dowód: wezwanie do zapłaty (k. 26 akt), tłumaczenie pisma z dnia 3 października 2016 r. (k. 208-211 akt), pozew wniesiony do Sądu Rejonowego P. (...)w P. (k. 212-281 akt), wyrok Sądu Rejonowego P. (...)w P. w sprawie o sygnaturze akt I C (...) (k. 295-304 akt), zeznania powódki (k. 309-301 akt), zeznania powoda (k. 310-311 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów urzędowych, prywatnych, zeznań świadka C. P. oraz zeznań stron.

Sąd dał wiarę złożonym przez strony dokumentom, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. Mimo, że kserokopia nie jest dokumentem, a stanowi jedynie element twierdzenia strony o istnieniu dokumentu o treści odpowiadającej kserokopii, to w niniejszej sprawie żadna ze stron nie podniosła zarzutów kwestionujących istnienie określonych dokumentów prywatnych czy urzędowych.

Stosownie do art. 720 § 2 k.c., w brzmieniu obowiązującym w dacie dokonania przez powoda przelewów, umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych powinna być stwierdzona pismem.

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostaje, że strony nie zawarły ze sobą umowy na piśmie. Zgodnie natomiast z treścią art. 74 § 1 k.c. w razie niezachowania formy pisemnej, dokumentowej albo elektronicznej nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności. Przepis ten przewiduje zatem ograniczenia dowodowe w razie niezachowania formy dla takiej czynności prawnej, jaką jest umowa pożyczki przenosząca obecnie wartość tysiąca złotych.

Przepisy art. 74 § 2 i 3 k.c. łagodzą to ograniczenie. Przepis art. 74 § 2 k.c. przewiduje trzy sytuacje, w których mimo niezachowania formy pisemnej, dokumentowej albo elektronicznej przewidzianej dla celów dowodowych, dowód ze

świadców lub dowód z przesłuchania stron będzie jednak dopuszczalny, a to wtedy, gdy po pierwsze obie strony wyrażają na to zgodę, po wtóre jeżeli zażąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą, bądź gdy fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma.

W ocenie Sądu w realiach rozpoznawanej sprawy dopuszczalne było przeprowadzenie postępowania dowodowego obejmującego dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron na okoliczność zawarcia między stronami umowy pożyczki, bowiem załączone dokumenty, w szczególności potwierdzenia przelewów oraz treść korespondencji mailowej z dnia 30 września 2015 roku uprawdopodobniły w sposób wystarczający fakt dokonania przedmiotowej czynności prawnej. Ponadto w związku z brakiem sprzeciwu pozwanej w zakresie przeprowadzenia rzeczonych czynności, przyznaniem, że strony zawarły przedmiotową pożyczkę oraz w związku z pismem z dnia 28 lutego 2018 roku sporządzonym przez pełnomocnika pozwanej w zakresie okoliczności na które pozwana chciałaby przesłuchać świadka przyjąć należy, że pozwana w sposób konkludentny wyraziła zgodę na prowadzenie postępowania dowodowego w wykorzystaniem dowodu z przesłuchania stron i zeznań świadka. Zważyć należy, że przepis art. 74 k.c. koresponduje z art. 246 k.p.c.

Przepis art. 246 k.p.c. wskazuje, że jeżeli ustawa lub umowa stron wymaga dla czynności prawnej zachowania formy pisemnej, dowód ze świadków lub z przesłuchania stron na fakt jej dokonania jest między stronami dopuszczalny, gdy dokument obejmujący czynność został zagubiony, zniszczony lub zabrany przez osobę trzecią, a jeśli forma pisemna była zastrzeżona tylko dla celów dowodowych, także w wypadkach określonych w kodeksie cywilnym. Takim przepisem określającym przypadki dopuszczalności dowodu na fakt dokonania czynności prawnej, jest art. 74 k.c.

Dopuszczalność w tej sytuacji przeprowadzenia środków dowodowych wskazanych w art. 246 k.p.c. na fakt dokonania czynności prawnej pomiędzy jej uczestnikami będzie uzależniona od zgody na to obu stron (jak ujmuje się w nauce, również dorozumianej) bądź uprawdopodobnienia faktu dokonania czynności prawnej na piśmie.

Sąd mając na uwadze powyższe dopuścił zatem dowód z przesłuchania powodów oraz świadka C. P. na okoliczność zawarcia umowy pożyczki.

Sąd uznał **zeznania świadka C. P.** za wiarygodne w takim zakresie, w jakim znalazły oparcie w pozostałym wiarygodnym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. W szczególności Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, że kompleksowa umowa o współpracy dotycząca przedsięwzięcia będącego przedmiotem negocjacji stron oraz świadka nie została zawarta. Wiarygodne okazały się także zeznania świadka na okoliczność szacowanych kosztów inwestycji, bowiem korespondowały zeznaniami świadka złożonymi w postępowaniu przez Sądem Rejonowym P. (...)w P. w sprawie o sygnaturze akt I C (...). Sąd nie miał także wątpliwości co do wiarygodności zeznań świadka, że powód zaproponował, aby „zakończyć sprawę na podstawie zwykłej pożyczki”, co znajduje pokrycie w zeznaniach powodów oraz treści przelewów i korespondencji mailowej z dnia 30 września 2015 r.

Niewiarygodne okazały się z kolei zeznania świadka, że powodowie winni partycypować w kosztach inwestycji, szczególnie, że pozostaje to w sprzeczności z jego zeznaniami, że tego rodzaju umowa nie została w istocie zawarta.

Zeznania powodów na okoliczność negocjacji stron odnośnie planowanej inwestycji Sąd uznał za wiarygodne, nie były bowiem kwestionowane przez pozwaną. Z kolei mimo kwestionowania przez pozwaną, że strony łączyła umowa pożyczki na kwoty 70.000 zł oraz 2.500 zł euro Sąd w świetle zebranego materiału dowodowego dał wiarę zeznaniom powodów w tym zakresie. W szczególności mając na uwadze okoliczności dokonania przez powoda przelewów z dnia 30 września 2015 r., w tym trwające negocjacje stron i męża pozwanej co do planowanej inwestycji oraz pisemną umowę pożyczki z dnia 28 sierpnia 2015 r., w ocenie Sądu dokonane przez powoda na rzecz pozwanej przelewy w kwotach 70.000 zł oraz 2.500 euro stanowiły bezsprzecznie kolejną umowę pożyczki. Zdaniem Sądu zeznania powodów w logiczny sposób opisały stosunek prawny łączący powodów z pozwaną, szczególnie mając na uwadze, że stron nie łączyła umowa o współpracy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powodowie wywodzili swoje roszczenie z zawartej między nimi a pozwaną umowy pożyczki. Jak wskazują wyniki postępowania dowodowego istniało porozumienie stron co do tego, że przelane przez powodów na konto pozwanej kwoty: 70 000 zł i 2 500 Euro stanowią przedmiot pożyczki udzielonej przez powodów pozwanej na warunkach identycznych, jak w przypadku umowy stron z dnia 28 sierpnia 2015 roku.

Strony zamierzały dalej prowadzić negocjacje, celem zawarcia umowy współpracy, która zmieniałaby powyższe uzgodnienia, jednak do zawarcia takiej umowy nie doszło.

Strony potwierdziły, że nie łączyła ich pisemna umowa o współpracy w kompleksowy sposób regulująca prawa i obowiązki stron we wspomnianym procesie inwestycyjnym. W ocenie Sądu stron nie łączyła także ustna umowa mająca za przedmiot powyższy proces inwestycyjny, z tej przyczyny, że strony nie uzgodniły wszystkich jej istotnych elementów, w szczególności powodowie nie zaakceptowali zaproponowanego przez męża pozwanej sposobu zabezpieczenia umowy. Zgodnie zaś z art. 72 § 1 kc, jeżeli strony prowadzą negocjacje w celu zawarcia oznaczonej umowy, umowa zostaje zawarta, gdy strony dojdą do porozumienia co do wszystkich jej postanowień, które były przedmiotem negocjacji. Z uwagi zatem na sprzeciw powodów co do formy zabezpieczenia ich roszczeń, strony nie zakończyły negocjacji, a zatem stron nie łączyła ustna umowa o współpracy.

Pozwana w sprzeciwie przyznała, że ww. kwoty zostały jej przekazane na zasadach analogicznych, jak te przewidziane w umowie pożyczki z dnia 28 sierpnia 2015 roku.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku i pożyczkodawca powinien udowodnić wykonanie tego świadczenia, natomiast biorący pożyczkę powinien wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Rodzaj obowiązków, świadczeń stron umowy pożyczki determinuje rozkład ciężaru dowodu w ewentualnym procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu sygn. akt. I ACa 394/06, LEX nr 2985770)

Tym samym należy uznać, że na pożyczkodawcy, który dochodzi zwrotu udzielonej pożyczki, spoczywa ciężar udowodnienia, iż doszło do zawarcia umowy, na podstawie której zobowiązał się on przenieść na rzecz pożyczkobiorcy określoną ilość pieniędzy.

W ocenie Sądu powodowie wykazali, że doszło do zawarcia takiej umowy najpóźniej w dniu 30 września 2015 roku, kiedy przelali na rachunek bankowy prowadzony dla działalności gospodarczej pozwanej kwoty 70.000 zł oraz 2.500 euro. Mając zatem na uwadze zawarcie pisemnej umowy pożyczki na kwotę 120.000 zł, treść korespondencji powoda i męża pozwanej w dniu 30 września 2015 r. z której wynika, że kwoty mają zostać przelane na wskazany przez męża pozwanej jej rachunek bankowy i wreszcie zeznania powodów oraz świadka C. P. Sąd doszedł do przekonania, że powyższe przelewy stanowiły w istocie wykonanie kolejnej umowy pożyczki łączącej powodów oraz pozwaną jako pożyczkobiorcę.

W nawiązaniu do powyższych rozważań podnieść należy, że pozwana nie udowodniła tego, by w późniejszym czasie strony zawarły umowę o innym charakterze, ani nie podważyła twierdzeń o zawarciu umowy pożyczki. Nie złożyła także żadnych dowodów wskazujących na niezasadność dochodzonego roszczenia.

Strony nie ustaliły szczegółowych zasad spłaty pożyczki. Wobec powyższego zastosowanie znalazł art. 723 kc, zgodnie z którym, jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę.

Wypowiedzenie umowy pożyczki ma charakter prawu kształtującego oświadczenie woli. Dający pożyczkę składa je biorącemu pożyczkę i zawiera w nim żądanie zwrotu całości bądź części pożyczki (A. Szpunar, Głosa do uchw. SN z 24.1.1996 r., II CZP 196/95). Treść tego oświadczenia może być dowolna, ale powinno z niego wynikać stanowcze żądanie zwrotu przedmiotu pożyczki (zob. J. Gudowski, w: Gudowski, Komentarz KC, Ks. III, cz. 2, 2013r., s. 537)

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy bezspornie pismem z dnia 30 listopada 2016 r. powodowie wezwali pozwaną do zapłaty kwoty 350.000 zł. W świetle powyższego było to zatem wypowiedzenie umowy pożyczki obejmującej m.in. kwoty 70.000 zł oraz 2.500 euro, szczególnie że pozwana nie kwestionowała, że wypowiedzenie obejmowało te kwoty. Nadmienić w tym miejscu należy, że niezasadny okazał się zarzut pozwanej, że wypowiedzenie zostało podpisane bez przez pełnomocnika powodów działającego bez umocowania materialnoprawnego. Pismo powyższe zostało bowiem podpisane przez samych powodów (k. 26 akt). Przesyłka została zaadresowana na adres działalności gospodarczej pozwanej widniejący w (...). (k. 27 i 75-76 akt). Przesyłka nie została przez pozwaną odebrana w terminie, a awizowanie przesyłki miało miejsce w dniu 1 i 6 grudnia 2016 r. (k. 28 akt). W dniu 21 grudnia 2016 r. przesyłka została zwrócona do nadawcy. Wobec powyższego, licząc zatem 6 tygodni od tej daty, powodowie prawidłowo wskazali, że termin spłaty pożyczki upływał w dniu 3 lutego 2017 r. Tym samym pozwana pozostaje w zwłoce ze zwrotem pożyczki począwszy od dnia 4 lutego 2017 r.

Podstawą do zasądzenia odsetek za opóźnienie stanowi art. 481 k.c. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przy tym, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry ustalona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.) Przy braku oznaczenia terminu świadczenia art. 455 k.c. wiąże powstanie stanu opóźnienia z wezwaniem do zapłaty. W konsekwencji zgodnie z żądaniem pozwu zasądzono odsetki od dnia 4 lutego 2017 do dnia zapłaty.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w punkcie 1 i 2 sentencji wyroku.

O kosztach procesu postępowania Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 kpc tj. w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania. Z uwagi na fakt, że pozwana przegrała niniejszy proces w całości, Sąd obciążył ją kosztami procesu w kwocie 12.166 zł na które złożyły się: kwota 4.032 zł tytułem opłaty o pozwu, 5.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego powodów (§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800), kwota 2.700 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego powodów w postępowaniu zażaleniowym (§ 10 ust. 2 pkt 2 w związku z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) oraz opłaty od pełnomocnictw w kwocie 34 zł.

Wobec powyższego orzeczono, jak w punkcie 3 sentencji wyroku.

SSO Ewa Pijańska

--	--